

KOMODA

Absurdní pokus o dramatický text

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.

Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.

Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA.

Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.

V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823,
amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 876.

WWW.DILIA.CZ

periferní příběh

Výřez světla. Zcela bez kontextu stojí opuštěný silný kmen. Možná trochu sněží a vločky se mísí se vzdáleným rachotem motorových pil a sekyr. Strom už tam není sám, stojí u něj dva finští dřevorubci zabalení do teplých kožichů. Hovoří jazykem, který je nám vzdálený jako štěkot psa...finština. Jeden z dřevorubců pohladí strom po kůře jako by hladil ženu ženu. Druhý se mu směje, pak zatne ostří sekyry. Ocel se zakusuje do kůry a ukrajuje život. Druhý se dívá nešťastně do koruny a začne stromu zpívat. Zpívá milostnou finskou píseň, které nikdo nerozumí, snad jen strom sám.

Klečící kolega toho má právě dost, kdo by chtěl kácet sám. Vstane a promluví...promluví ale ženským hlasem, který se prolne do reality na jiném místě.

Katka

Martine! Nemůžeš rozsvítit?

TMA

BYT

Když se světlo opravdu rozsvítí, postupují proti nám dva muži, nesoucí veliký balík, úhledně přebalený průhlednou fólií. Kolem nich poskakuje žena stejného věku. Byt je takřka prázdný, jakoby bedna byla tím jediným, co ho ozdobí. Podepře bednu u jednoho z mužů.

KATKA

...že usínáš v tramvaji, to sem si už zvykla. Ale že začneš pauzírovat s padesátikilovou bednou v náručí...

Adam

...nerozhodnost je základní přednost literáta, ne? Jednou si ho změř a pak s tím žij celý život.

KATKA

Skoro deset minut jsi neřekl
žádnou nechutnost.

ADAM
Já myslel IQ.

Martin
...jenom jsem si představil, z
čeho ten nábytek asi dělaj. A že
maj taky svý starosti.

KATKA
Kdo?

MARTIN
No, Finové, přeci.

ADAM
No, Finové přeci, kdo jinej! Já
už to fakt neudržím, kam to
chcete?

KATKA
Martine!

mARTIN
Promiň. K oknu.

KATKA
A jaký starosti maj Finové?

ADAM
Vodkou! A sebevraždu! V
nejlepším případě kombinaci.

MARTIN
Myslel jsem empatii.

ADAM
Na něj nemáme!

KATKA
Finové trpí na enmpatii?

MARTIN
Nevím, napadlo mě to. Že mají ty
stromy rádi.

Adam se přitočí ke Katce a ukáže na Martina.

ADAM

Když se mnou dělal první
rozhovor, myslel jsem, že jede v
nějaký chemii, že normální mozek
takhle nefunguje...

KATKA

...to já si myslím pořád.

ADAM

...protože ty nevíš, že máš doma
génia. Já si zařizovat novej
bejvák s ním, tak bych především
instaloval polici na
Pulizzarovy??? ceny. Pulizzarova
plíce. PP. Dominanta bytu.

MARTIN

Ha-ha-ha. Jestli je tu nějaký
génus, tak to asi nebudu já,
jak napsal New Yoork Times.

ADAM

Kdybych hrál na tři struny, tak
Amík nic nepozná. Líbil se jím
můj smoking.

KATKA

Je to tady strašně prázdný.

Tleskne.

KATKA

Jako v kostele...

ADAM

Tak to je už jenom krok k tomu,
říct ano. Ne?

martin

Pozdě, kámo.

KATKA

Ty jsi klaun.

ADAM

Klaun? Já? Somnambul a klaun? Na tom bychom mohli vydělat prachy. Co, Mártý? Malej zateplenej cirkus? Proč sis tenkrát nevzala radši mě? Možná, je ale génis tady Káťa, protože poznala kvalitu od čínský kopie...

Martin zatím rozdělává pečlivě zabalenou krabici a otevře víko. Vydechne. Zadívá se do střev, do kterých mi nikdy neuvidíme. Adam hvízdne.

aDAM

Jak bys to popsala děckám na hodině fyziky? Elementární stádium?

Katka popojde nad krabici. Adam se shýbne pro tlustý návod.

KATKA

Spíš bych řekla, sklad nábytku po výbuchu plynu.

MARTIN

To je úžasný...

KATKA

Myslel jsem, že je to aspoň trochu - pohromadě.

ADAM

Tak šťastný majiteli poslouchej: šatní komoda typ Tampere je výrobkem z nejkvalitnějšího severského smrku a skládá se z 965 dílů.

KATKA

Kolik?

ADAM

965 dílů včetně kování. Šikovnému kutilovi zabere sestavení okolo tří hodin práce. To bude ovšem asi finskej kutil...

MARTIN

Bude to za dvě.

Adam a Katka na sebe mrknou a pak Adam nábožně podá příručku Martinovi.

ADAM

60 stran, na každou máš dvě
minuty.

Martin hodí příručku do bedny a zmáčkne čas na stopkách.

MARTIN

Tyhle věci se skládají
intuitivně.

ADAM

Intuitivně?

Ponoří se do balíku a vytahuje prkýnka, prkna a desky.

KATKA

Marti, já nevím, ten návod tam
má asi svý opodstatnění, ne?

Martin se narovná.

MARTIN

Paní učitelko...

KATKA

Nezačínej s tím, Máartine.

aDAM

Neskočíš nám pro sváču?

Katka cítí, že je ruší při tvorbě. Otočí se a trochu
naštvaně odchází.

ADAM

Martine, ty vole! Novej byt,
nová skříň...starý chyby.

MARTIN

A co jsem udělal?

ADAM

Ty jí vůbec nedáváš za pravdu.

MARTIN

Chtěla se hádat.

ADAM

Chtěla se hádat? Jak jsi na to
přišel?

MARTIN

Protože já vím, co chce.

ADAM

Fakt?

MARTIN

Katka je skvělá ženská! Koupili
jsme tenhle bejvák, chci s ní
žít. Ale nechci z toho dělat
střední školu. Na to má každý
den osm a půl hodiny. Klečela by
tady nad tím návodem celý den.

ADAM

Fajn, rušíme návod. Jak chceš
začít?

MARTIN

Logicky. Od největších dílů.

Jenže logika nemá vždy u nábytku své opodstatnění. Desky
na sebe ne a ne sedat. Těch několik málo dílů, které by
snad bylo možné poskládat nedokáží pospojovat.

Nakonec se rozvalí mezi díly a chvíli odpočívají. Adam
vytukává šroubovákem melodii.

MARTIN

Když si ke kultuře vezmu ještě
sport a pár fejetonů, splatíme
to za dvacet let.

ADAM

A tvoje psaní?

MARTIN

Při nejhorším třicet let.

ADAM

A při nejlepším?

MARTIN

Možná to zní divně, ale já prostě vím, že mám na psaní buňky.

ADAM

A který to jsou?

Martin trochu nesouhlasně vyskočí.

MARTIN

Víš kolik má tahle komoda šuplíků?

ADAM

Tisíc?

MARTIN

Čtyři. Když do každého napíšu jednu kapitolu, mám na konci roku román.

ADAM

Myslel jsem, že jí chce Katka na prádlo.

MARTIN

Dopisuju teď povídku do přílohy. O jednom schizofrenikovi. A je to fakt velký. Vážně. Chlap, kterej si celej život neholil vousy.

ADAM

No, to musí bejt dost velký...a dlouhý.

MARTIN

Počkej, blbče. Takže má vousy až po pás.

ADAM

Jako poustevník.

Martin ukazuje délku vousů.

MARTIN

Chceš to slyšet nebo ne?

ADAM

Jasně. Chlap s vousama. Úplně mě
brní.

MARTIN

Filozof. Profesor. Chytřej
chlap. Jednou ho pozvou na
oslavu narozenin svýho vnuka. Má
ho moc rád, kluk je nadanej.
Vidí v něm sám sebe. A ten kluk
se ho zeptá, a teď poslouvej:
jestli si ty vousy v noci strká
nad nebo pod peřinu...chápeš?

Ano Adam chápe vše, kromě toho, proč mu Martin tuhle
banalitu vypráví.

MARTIN

...a od toho dne nemůže spát,
protože se budí s tím, že neví,
jestli má vousy na peřině nebo
pod peřinou. Ani jedno mu
vlastně nepříjde přirozený.
Trápí se myšlenkou, že léta
vůbec nevěděl, jak spí a co se s
ním v noci děje. Že ztrácí
kontrolu, na který si tolik jako
filozof zakládá. Tak přestane
spát. Umíš si to představit?

ADAM

Ale jo, to je slušněj začátek.

MARTIN

Ale, to není začátek. To bude o
tom, jak se z toho přemýšlení
nad ztrátou kontroly a identity
úplně promění...to snad zajímá
všechny, ne? Identita.

Adam vyskočí.

ADAM

Nepohneme s tím, mám večer
koncert.

MARTIN

Ty si nemyslíš, že bych byl
dobřej spisovatel, co?

ADAM

Já nevím, ještě jsem nic nečetl.

Vejde Katka a nese na kusu kartonu namazané chleby a
pití.

KATKA

Tak můžu nosit prádlo?

ADAM

Trochu jsme se ztratili v
literárním bludišti vousů.

KATKA

Nad nebo pod peřinou?

Martin je naštvaný tou ostrou narážkou.

ADAM

Radši pod.

MARTIN

Ještě máme hodku, takže se
neboj, lásko.

KATKA

Já se nebojím...aspoň ne toho,
že byste to smontovali.

MARTIN

Vlastní žena mi nevěří!

KATKA

Nevěřím, že to složíš bez
návodu. Proto ho tam totiž
dávají, miláčku. Dělat to jen
tak je podle mě nesmysl. Blbost.
Za pět.

MARTIN

No prosím! Tak tady máte ten
svůj návod, paní učitelko.

Martin popadne návod a začne ho trochu nelogicky a
vztekle trhat.

MARTIN

Seš posedlá učebnicema, osnovama
a poučkama! Copak nemáš kapku
intuice, jak se mají věci
dělat!? Já věci cejtím!

Martin skončí s tím nesmyslným výlevem. Kolem se snáší
útržky návodu a padají na holou zem, komodu i na hlavy
přítomných.

ADAM

No... a já jdu.

Adam si vezme věci.

MARTIN

Hele...díky, Adame.

Adam se zastaví u Katky a políbí ji na tvář. Vymění si
pohled který může znamenat silné nervy s Martinem, ale
může také znamenat leccos jiného.

Náhle jsou tam spolu.

MARTIN

Promiň...

KATKA

Slíbil's, mi...

MARTIN

Já vím. Promiň. Bouchly mi saze.
Už se to nestane. V novém bytě,
novej člověk...

Vyhrne si triko, kde to má napsané fixem. V NOVÉM BYTĚ,
NOVÝ ČLOVĚK!

MARTIN

Ještě jsem to neumyl.

KATKA

Tak to umej...ale nezapomeň.

Přivine ji k sobě. Katka se nechá. Chce být s ním. U něj.
V něm.

KATKA

Měli jsme koupit normální skříň.

MARTIN

Já to složím. Neboj. Na mě si
Finové nepřijdou.

Na jeviŠTI - noc

Tmou prostrčí prsty úzký snopec světla a roztáhne se po posteli plné mužského těla. Pod peřinou leží filozof, jehož dlouhý vous mu nedává spát. Střídavě ho vytahuje na peřinu, ale po chvíli ho stočí zpět pod pokrývku. Trpí. Pak ho rozdělí a každou jednu polovinu zasune pod a nad peřinu.

V jiné části jeviště se rozsvítí lampička a Martin se natáhne pro tužku a bloček. Pokojík je zatím neútulný, spí na matracích, krabice s věcmi se černají kolem. Komoda zůstala ve stavu absolutního rozložení. Martin naškrábe, co ho právě napadlo.

KATKA

Co je?

MARTIN

Nic, lásko. Jen mě napadl konec.

Katka se trochu překvapeně postaví na loktech.

KATKA

Konec?

MARTIN

Konec filozofa.

Katka se zhroutí trochu zklamaná, ale vlastně šťastná zpět.

KATKA

Třeba o tobě budou jednou učit
ve škole.

MARTIN

Ale ne na střední, holčičko.

Katka významně zamlaská, aby si tak nevěřil.

KATKA

Budou tě nenávidět jako Máchu
nebo Homéra...nebo kohokoliv o
kom se musí učit. Domalujou ti
brejle a kníra.

MARTIN

Literatura je zavšivená, plná
levnejch vypravěčů. Nikdo dobřej
neprorazí hned.

KATKA

To zní jako výhrůžka.

MARTIN

Ne, to je plán.

KATKA

A máš v plánu taky naší komodu?

MARTIN

A kdo chtěl sex? Hned,
okamžitě, stokrát.

KATKA

Ty.

MARTIN

Tak vidíš. Komoda bude zejtra.
Když pozveš profesora.

KATKA

A je to tady, vydírání...

MARTIN

Ne. Pozvi Swcharze a já teď hned
vstanu a pustím se do komody.

Katka neříká nic. Martin vyskočí a rozsvítí lampičku u
rozložené skříně.

KATKA

Martine, vstávám v sedm.

Ale Martin se schválně pustí do dvou prkýnek, které musí
natlouct paličkou. Katka si položí ruce na uši.

KATKA

Přestaň. Tak jo!

KATKA

Dvanáctýho se vrací do Paříže.

O vteřinu později je Martin zase v posteli.

MARTIN

Uděláme to jako rozhovor, přijde na večeri a já dostanu tři tácy za titulku do kultury.

KATKA

A pak mu nacpeš fousáče?

MARTIN

Ne, jenom ho oťukám.

KATKA

Musela bych zavolat tátovi.

MARTIN

A to se s ním chceš celej život hádat?! Stačí, žes ho nepozvala na svatbu, ne?

KATKA

Ty ho neznáš.

MARTIN

Ne, ale on zná nejlepšího kritika v Evropě. Takže je mi sympatickej.

KATKA

Ty jsi kecka. Co když se mu nebude líbit, co píšeš? Nebo to ani nepřečte?

MARTIN

Jestli fakt rozumí literatuře, tak se mu to bude líbit.

KATKA

Marti! Tak pozvi aspoň Adama, ať to není tak oficiální. Takovej večer celebrit.

MARTIN

Těšíš se?

KATKA

Na co?

MARTIN

Až o mě budeš učit...

Pokoj - den

Martin klečí u komody. Její obrys se začíná vypínat nad podlahu. Má základní tvar obvodových stěn. Martin neúspěšně přikládá prkýnko, které nikam nepasuje. Dveřmi vejde Adam, nese květinu pro Katku a víno.

ADAM

Hudba je tady!

MARTIN

Ahoj...

ADAM

Koukám, že to nevzdáváš.

MARTIN

Je to skoro hotový.

Adam koukne skrz kostru.

ADAM

Nějaký řídký, ne?

MARTIN

Hele, seš pozvanej, abys dělal kulisu, jasný? Na intelekt jsem tu já.

Adam popojde k prostřenému stolu, kde leží diktafon a pak silná složka Martinova textu.

ADAM

Dítě lesa?

Adam prolisťuje rukopis. Martin vyskočí a odhání ho do kuchyně.

ADAM

Je to aspoň životopisný?

MARTIN

Proč na to chmatáš? Bylo to nabitý?

ADAM

Nabitý? Nevšiml jsme si, že to svítí.

MARTIN

Nabitý energií, vole. Zjistil jsme, že když ten text nabiju svojí energií, tak on jí pak vysílá na toho, kdo to čte.

ADAM

Vysílá?

MARTIN

Víš, co? Pomož Katce.

Martin ho strká stranou, pak se vrátí ke komodě a přehodí všechnu tu spoušť dekou. Vidíme jenom dřevěný rám. Pak se rychle převléká do slavnostního, sedne ke stolu a přitiskne si text na hrud'. Z kuchyně vykukne Adama.

ADAM

A je to střídavej nebo stejnosměrnej?

Martin po něm mrští šroubovák.

Kuchyně

Katka rovná občerstvení, na večerních šatech má nataženou zástěru. Moc jí to sluší, je sexi. Adam položí víno na stůl a políbí ji na krk. Katka si to nechá líbit, ale je chladná.

ADAM

V týhle kuchařce bych si četl od rána do večera.

KATKA

Co si pamatuju, dlouho ležela

zastrčená za lepšíma.

Adam ji obejmě. Katka se vykrouť a nakoukne do pokoje.

KATKA

Adame. Nech toho.

ADAM

Klid, nabíjí text.

KATKA

Seš hnusnej.

ADAM

Já? Kdo mě pustil k vodě a našel
si kocourka škrabala.

KATKA

Aspoň nemá každej tejden jinou
myšku. A ví, co chce.

ADAM

Jo, Nobelovu cenu.

Katka se na něj trochu pohrdavě zadívá a otočí se zpět k
vaření.

ADAM

A seš šťastná, že jo.

KATKA

Jo.

ADAM

A teď?

Položí ji ruku na stehno a hrne vzhůru sukni.

ADAM

Tvoje smůla je, že bez orgasmu
začneš bej přecitlivělá a
agresivní.

KATKA

Adame...

ADAM

Otázka je, co je víc...aby ti

bylo dobře s někým, kdo chce,
aby bylo dobře všem ženám nebo
aby ses v posteli nudila s
plnicím perem.

Katka roztává, Adam opravdu ví, jak na ni.

KATKA

Potřebujeme jenom čas. Martin je
skvělejší chlap, musím ho
podporovat.

ADAM

Já jsem lepší...a ty to víš. A
podporovat mě nemusíš, podporuje
se to prostě samo...

Chce, aby si také sáhla, jaké podpory se mu dostává, ale
zvonek utne tu slepou chvíli vášně. Do kuchyně nakoukne
Martin, ale nenapadne ho, že blízkost těch dvou znamená
víc než spolupráci na menu. Martin je rozechvělý a
nervózní.

MARTIN

Je tady.

ADAM

Tak honem na značky!

Martin ho chytne za ruku.

MARTIN

Žádný blbý vtipy, jasný? Je to
moje budoucnost.

ADAM

Ta přece stojí támhle pod dekou,
ne?

Okáže na komodu. Katka jde zatím otevřít a pustí
profesora Schwarze (48) dovnitř.

KATKA

Pojďte dál. Proboha nezouvejte
se.

Profesor

Dobrý den, nevěděl jsme, že tu

budou ženy, přinesl bych
květinu. Pan Suk mi říkal, že...

KATKA

Táta ženský nepočítá.

PROFESOR

...že jde o pracovní večeři.

Martin je nervózní, vydechne, odkašle si a udělá krok k profesorovi. Mírně se ukloní. Adam to sleduje s lehkým úsměvem na rtech, vlastně nesleduje profesora, jeho pohled klouže po Katčiných lýtkách.

MARTIN

Martin Vích - Prague Post. To všechno je moje vina. Nezlobte se. Přemluvil jsme Káťu, aby přemluvila otce, jestli by...nepřemluvil Vás. Čte nás spousta cizinců a vaše jméno je...záruka kvalitních myšlenek.

PROFESOR

Nechtějte, abych se červenal
hned u dveří.

MARTIN

Promiňte, pojďte dál.

KATKA

...tohle je pan Adam Nuta.

Profesor si Adama prohlédne, jakoby si nemohl vzpomenout, kde se už viděli.

PROFESOR

Adam Nuta? Česká filharmonie -
violoncello?

Adam se ukloní.

PROFESOR

Tady bych se měl klanět já.

ADAM

Ale nás je tam sedm. Vyřídím to.

PROFESOR

Obyčejně se setkávám s novináři
jen přes pařížskou agenturu...

MARTIN

Já vím. Nesmírně si toho vážím.

Profesor se nadechne.

PROFESOR

To je kuře?

KATKA

Kachna.

ADAM

Novinářská.

Martin po něm blýskne očima a zasyčí.

PROFESOR

Ani nevíte, jak se mi v Paříži
po některých jídlech stýská.

Katka jakoby se probudila. Odběhne do kuchyně.

KATKA

Hned to bude.

PROFESOR

Teď vypadám jako nenažranec.

Posadí se, Martin pustí diktafon.

MARTIN

Nevím proč jsem si vás
představoval staršího, pane
profesore.

PROFESOR

Tituly na Sorboně nejsou shodné
s vašimi...

aDAM

Pan redaktor chtěl říct, že když
se někdo naváží do Kundery, měl
by mít aspoň sto let.

PROFESOR
A proč myslíte?

ADAM
Aby ho nelynčovali.

MARTIN
Neznám moc odvážnějších kritiků,
než jste vy.

PROFESOR
To už je součást našeho
rozhovoru?

MARTIN
To záleží na vás.

Profesor si stáhne hodinky a položí je na stůl, jak to
pravděpodobně dělá na přednáškách.

PROFESOR
Literatura je jediná věc, které
alespoň trochu rozumím. Snažím
se dělat svojí práci, jak
nejlépe mi to okolnosti dovolí.

Adam vzdychne a přejde ke komodě. K Martinově nelibosti
odhrne deku a začne skládat některé části...

MARTIN
Le Mond vydal ve zvláštní edici
knihu vašich esejů Stíny slov. V
předmluvě říkáte, jestli vás
můžu citovat: literatura je
zavšivená, plná levných
vypravěčů. Měl jste na mysli
současné autory obecně...nebo
určitou skupinu komerčně
úspěšných spisovatelů.

PROFESOR
Budu moct ten článek
autorizovat. Je to tak?

Martin zaváhá.

MARTIN
Pošlu vám ho.

PROFESOR

Ta věta měla dávat smysl v širším kontextu knihy, měl jsem na mysli, že literatura se dostala do stádia jisté stagnace...

ADAM

To zná Martin dobře.

PROFESOR

...do spirály, kde popisuje sama sebe. Denně nás zavalují stovky příběhů z médií, náš svět se scvrkává na mikroprožitky těchto paralelních dějů. Literární díla jsou tedy logicky jen kompilací těchto periferních impulzů...

Adam se rozesměje.

PROFESOR

Pardon?

ADAM

Nezlobte se připomnělo mi to pointu.

PROFESOR

Pointu?

ADAM

Pointu tohohle večera.

MARTIN

Adame, já pracuju!

aDAM

Už mlčím, je to napínavý.
Napínavý periferní příběh.

Profesor se zasměje.

PROFESOR

Ale přesně tak to je. Vy vnímáte mě a já vnímám vás jako svůj periferní příběh. Výborný chellista se pere s kusem

nábytku. Je to komický periferní příběh tohoto večera. Zítřka si na něj nevzpomenou.

ADAM
Trochu klišé, ne?

MARTIN
Takže neuznáváte žádného moderního autora?

PROFESOR
Uznávám jich celou řadu. Mé teorie jen hovoří o stagnaci obsahu vůči formě.

MARTIN
A nemůže to být tím, že jste prostě přečetl už takovou spoustu knih, že vás žádný příběh nedokáže nadchnout? Že se do něj nedokážete vžít?

Profesor chvíli neodpovídá. Pak se zvedne.

PROFESOR
Promiňte, mohl bych si odskočit.

Martin vyskočí.

MARTIN
Jistě, na chodbě doleva.

Adam ukáže část šuplíku, která k sobě pasuje.

ADAM
Hele! Deset minut práce.

MARTIN
Myslíš, že se urazil?

ADAM
Proč? Ještě to nezačal číst, ne?

Martin vezme spis, který měl připravený na stole a zasune ho do stolu.

ADAM

Neblbni! Co horšího než pravdu
ti může říct.

MARTIN

Naštval se.

ADAM

Proč by se naštval? Nic jsi mu
neřekl, jenom, že je bezcitnej
vůl.

KUCHYNĚ

Katka už nandala talíře a chystá se otevřít víno.
Profesor se nemůže dopátrat koupelny, aby si umyl ruce.

PROFESOR

Promiňte, koupelna?

KATKA

Máme koupelnu a záchod společně.

Profesor se zdá unavený. Musí se usmát své roztržitosti.

PROFESOR

Opravdu?

KATKA

Můžete se umýt tady.

PROFESOR

Jsem asi směšný?

Profesor se skloní nad výlevku a umyje si ruce a pak
obličej.

KATKA

Je vám dobře?

PROFESOR

Nesnáším letadla, víte? Špatně
pak spím. Někdy i měsíc. Něco se
tam nahoře roztočí v hlavě jako
vrtačka...žádný prášky
nezabírají.

KATKA

Martin je někdy...hodně
otevřený.

PROFESOR
Kdykoliv váš otec přijede do
Paříže, mluví jenom o vás.

KATKA
Tak asi víte, že nám to moc
nefunguje.

PROFESOR
Neznám nikoho, kdo by o svých
dětech mluvil tak obdivně.

KATKA
Táta je skvělejší lhář. Vy máte
děti?

PROFESOR
Mám syna...žije s matkou v
Barcelóně.

KATKA
Periferní příběh?...jak to mu
říkáte.

PROFESOR
Máte skvělý sluch.

KATKA
Ne, Martin o ničem jiném
nemluví. Má vás za literárního
boha.

PROFESOR
A vy?

Katka se na profesora zadívá a usměje se.

KATKA
Já...vás znám z tátova
vyprávění. Mám pocit, jako bych
potkala postavu z pohádky.

PROFESOR
Přijde na to jakou. Princ nebo
drak.

KATKA

Udělám vám čaj z meduňky, po tom
usnete i na nádraží.

Periferní PŘÍBĚHY

Martin stojí uprostřed jeviště skloněný nad komodou, od které ho vytrhává sled periferních příběhů. Jsou to krátké výjevy, které jsme už viděli, od finských dřevorubců po obraz Katky líbající s v kuchyni s profesorem...z těchto poletujících emocí ho vytrhne hlas Katky a vrátí ho zpět ke stolu, kde pokračuje večere.

KATKA

...nalej víno. Martine!

POKOJ

Martin sedí u prostřeného stolu a sleduje cosi ve své hlavě, kam jsme před malým okamžikem nahlédli.

KATKA

Martine!

MARTIN

Co?

KATKA

Víno. Prosím.

Martin se natáhne sklenici v karafě s ledem. Profesor i Adam se cpou a oba svorně občas olíznou Katku pohledem, který se snaží vytěsnit vše ostatní z místnosti.

ADAM

Já bych tady takhle neklímbal, s
naším tempem. Zbudou ti kosti.

Martin sáhne do kapsy a ještě jednou postaví před profesora diktafon.

MARTIN

Takže periferní příběhy nemají
pro autora emotivní význam,
protože je neprožil?

KATKA

Marti, dej s tím teď pokoj.

PROFESOR

Nejsem psycholog, ale literatura lidí, kteří psaly o sobě a svých zážitcích, které nebyly jen zprostředkované, jsou podle mě daleko lepší a silnější umění vypravěči.

MARTIN

Tím ale eliminujete fantafii.

PROFESOR

Já nevěřím na fantazii. I Tolkien psal podobenství na skutečnost.

ADAM

Třeba erotická fantazie myslím není tak úplně naivní.

Pod stolem se dotkne Katčiny nohy.

PROFESOR

Myslel jsem tvůrčí fantazii.

ADAM

To já taky.

PROFESOR

Dramatická fantazie periferních příběhů je mizerná. Je povrchní a schematická. Otevřte si televizi...tisíce příběhů, které se vás nedotknou. Tisíc mrtvých v Indii vás nevzruší, ale nabouraný vůz ve vaší ulici může být tragédií. Vaší tragédií. Budete pochybovat, když vám řeknu, že tady pan Nuta vám chodí za ženou...ale těžko si představíte, že tady v rohu pokoje stojí třeba...Vladimír Iljič Lenin a chce se přidat do rozhovoru?

ADAM

A jak víte, že za ní chodím?

Katka se dívá na profesora, který se na ni opatrně usměje. Martin vezme prázdnou láhev od vína. Popojde do rohu pokoje, kde stojí Vladimír Iljič.

profesor

Promiňte...nic jiného mě v téhle chvíli nenapadlo. Omlouvám se.

Martin chvilku váhá, pak se vrátí a cestou popadne otevřené červené víno.

MARTIN

Já myslím, že nemáte pravdu.
Když obsahu uvěřím já jako autor...

PROFESOR

Pak byste byl ale špatný autor.

MARTIN

Tím ale sám vytváříte schéma,
které eliminuje fantazii.

PROFESOR

Já svojí teorii podpořil
dlouholetými výzkumy, můžu vám
poslat výtisk své knihy...

Martin se podívá na Katku. Vstane.

MARTIN

Je to stejnej šašek jako
ostatní.

Martin prudce odejde od stolu do kuchyně. U stolu zůstane chvilka těžkého ticha. Ke stolu dojde postava V.I.Lenina a uzobne z talířů, pak se rozplyne ve tmě.

PROFESOR

Asi bych měl jít.

KATKA

Počkejte. Nezlobte se na něj. Je
hrozně impulsivní.

Katka se prosebně otočí na Adama.

ADAM

Chtěl, abyste si něco nepřečetl.

KATKA

Nikomu to tady nedal číst, ani mně. Říkal, že vy jste jediný, kdo to posoudí spravedlivě.

PROFESOR

Pan Vích mě urazí a pak chce, abych si od něj něco přečetl?

KATKA

Ne. Já to chci.

ADAM

Možná chtěl dosáhnout nevyšší míry loajality.

PROFESOR

Pak ji tedy má. Nezlobte se ale, v Paříži mám kancelář zavalenou rukopisy z celého světa, některé tam leží i několik let...

Profesor se rychle obléká.

KATKA

Znám Martina tři roky a za tu dobu jsem nezažila, že by někoho o něco prosil. Je to ten nejhrdější člověk na světě...

ADAM

Tak, to tě na něm vzrušuje?

PROFESOR

Pak to pro něj nebyla snadná večeře.

KATKA

Jestli ne pro něj, tak kvůli mému otci, byste si to mohl přečíst.

PROFESOR

Ne, prosím. Přestaňte. Šel bych
proti sobě, tohle já prostě
nedělám.

Obejde stůl a zastaví se u vchodu do kuchyně.

PROFESOR
Pane redaktore!

KATKA
Nepřijde.

Profesor popojde k Adamovi.

PROFESOR
Těším se, až si vás někdy
poslechnu.

ADAM
Pošlu vám lístky.

Profesor se zastaví před Katkou. Dívá se na ženu, která
prosí pohledem, která ho přitahuje a zároveň odpuzuje
tím, co po něm žádá.

PROFESOR
Neudělám to kvůli vašemu
otci...přečtu si to kvůli vám.

Katka hned mrkne na Adama, který ze stolu vytáhne obálku.

ADAM
Není to periferní příběh
nasáklej emocí?

PROFESOR
Důsledky si ale ponesete sama.
Dokážu lhát o čemkoliv kromě
literatury.

KATKA
Budu šťastná, když mu řeknete,
aby se věnoval novinářině.

PROFESOR
Musíte být báječná žena.

ADAM

Ale zadaná...

Profesor se otočí a odejde. Katka uklízí ze stolu, v pokoji se objeví Martin. Posadí se za svůj talíř a tiše dojídá.

KATKA

Nechal ti tam kontakt, abys mu poslal rozhovor.

MARTIN

Kašlu na něj.

KATKA

A co noviny?

MARTIN

Na ně taky kašlu.

KATKA

To zní jako tuberkulózní poezie.

MARTIN

Dyť on vůbec nechápe, jak literatura vzniká, že je to proces pochopení! Že pro tu jeho pravdu nemusím jít do Afriky, ale tady nahoru do své hlavy. Tohle je největší kritik Evropy?

KATKA

Nekřič! Třeba ho přesvědčíš.

MARTIN

To asi těžko. Poslední hvězda spadla z nebe...zůstala černá díra. Stejněj idiot jako ti u nás v redakci.

Adam se zvedne, že už také půjde. Přejde ke Katce a políbí ji na tvář.

ADAM

Bylo to skvělý, dezert si dejte spolu.

MARTIN

Jakej dezert?

KATKA

Dala jsem mu tvoji knihu?

MARTIN

Tomu idiotovi?

KATKA

Copak jsi to nechtěl?

MARTIN

Nemáš uši? Neslyšela's, jak tady
kydal ty nesmysly! Jak jsi to
mohla udělat? To není žádná
podělaná slohová práce, paní
učitelko!!!

Katka to ještě chvíličku vydrží, pak jí slzy naplní oči i
srdce a musí do kuchyně. Martin doutná jako nevybuchlá
petarda.

MARTIN

Že tátovi moc děkuju!

Adam zamíří ke dveřím.

ADAM

Marty, víš proč kytaristi závidí
chellistům?

MARTIN

Těšilo mě...nezájem!

ADAM

Protože ví, že maj dvě struny
nahovno.

Zavře dveře a nechá tam Martina se svojí myšlenkou něčeho
přebytečného. Martin se posadí ke stolu a za okamžik se k
němu přidají finští dřevorubci a V.I.Lenin. Objeví se i
filozof s vousem a posadí se tak, že si není jistý, zda
vous na stůl nebo pod stůl. Martin si opře čelo, aby nic
neviděl. Chce být sám.

POKOJ - noc

Martin a Katka leží na posteli a mohlo by se zdát, že
spí. Moc si to oba přejí. Nedokáží to ale.

MARTIN

Mrzí mě to.

KATKA

Martine...

MARTIN

Všechno cejtím strašně ostrý.

KATKA

Možná bys sis měl za jít k
doktorovi...

MARTIN

Proč?

KATKA

Protože...já nevím.

MARTIN

Protože jsme citlivej? Jo? Je to
nemoc? Co? Je to nemoc?

KATKA

Vstávám v půl šestý, Marti,
nemůžu si ležet do devíti jako
ty...

MARTIN

...protože jsem třicet let
cvičil svojí fantazii, aby byla
jako psí nos nachystaná zachytit
i tu nejjemnější vibraci emoce,
proto jsem nemocnej?

KATKA

Ty jsi řekl, že je všechno
ostrý.

MARTIN

Protože mám talent? A protože ty
víš, že mám talent. Že...že vím
přesně, co teď cítíš?

KATKA

Nic nevíš.

Katka si přetáhne polštář přes hlavu.

Martin kouká na Katku zakrytou polštářem. Usnula. Peří a spánek jí ucpalo uši.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Finští dřevorubci a V.Iljič sedí u stolu a pijí čaj. V. Iljič spustí ruskou lidovou píseň a vyplní tak prostor prázdné přestavy. Citlivější z dřevorubců se přidá. Jeho ukolébavka přehluší budovatelskou píseň. Pak mezi postavy vejde Martin se šroubovákem a místnost se rozjasní na pokoj s nedodělanou komodou. Finští dřevorubci se přesunou za Martina ke komodě, podávají mu prkna a pokoušejí se společně pokračovat v započaté práci. V.Iljič se tiše a poslušně postaví do svého rohu za dveře. Vousáč sedí u stolu s vousem schizofrenně rozděleným. Drží v ruce pero a upravuje papíry, kterých je na stole mnoho a do kterých Martin každou chvíli odběhne udělat poznámku.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Letadlo

Na jiném místě se profesor prokousává Martinovým příběhem. Otočí první stránku. Sedí na sedačce letadla a přemáhá ho spánek. Motory burácí a vzdušné proudy obtékají trup. Oči se profesorovi sami zavírají, nedokáže udržet hlavu. Nakonec neodolá. Usne.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Je to obyčejné křeslo mezi fyzikálními mapami, na kterém spočinula horká těla Katky a Adama. Rozpletou se uzly jejich vášně, oba oddychují, jsou na okamžik šťastní. Adam vzdychne.

ADAM

...tohle doučování.

Zvonek mu přetne myšlenku.

KATKA

Mám teď druháky.

Adam se zasměje.

ADAM

Další lekce zítra?

Katka se zvedne z jeho klína a upraví se.

KATKA

Řekla jsme ti, že to takhle nechci.

ADAM

Tak proč to neřekneš nikdy před tím?

KATKA

Adame, tenhle tělocvik je...je prostě jenom tělocvik, nic víc k tobě necítím.

ADAM

...chci snad víc? Možná, kdybys mi řekla, že se ti to líbí...

KATKA

...líbí se mi to.

ADAM

...že je to lepší než s tím impotentem.

KATKA

...je to můj muž. Mám ho ráda.

ADAM

Já mám bráchu taky rád.

KATKA

Dneska mi volal profesor.

ADAM

Ajajajajaj. Tak to taky nevypadá na sexi večer.

KATKA

Chce se sejít.

ADAM

Tak to muselo být extra zlý.

POKOJ

Zvonek. Martin se zvedne od psaní a pustí dál Adama. Adam vběhne dovnitř a mává nad hlavou brožurkou.

ADAM

Konec bílý mapy. Na. A neděkuj.

Podává mu brožurku, ale dělá okolky.

ADAM

Typ tampere 965 dílů včetně kování. Poctivě ofoceno a proplaceno symfonickým orchestrem.

MARTIN

Já to nepotřebuju.

ADAM

Aha, a tady ty sutiny, to je typ Tampere? Neblbni, děláš to už dva měsíce.

MARTIN

Každej den složím tři díly.

ADAM

Neříkal jsi - dvě hodiny?

MARTIN

Makám. Mám rozepsanou novou věc. Fakt velkou, poslal jsem treatment do nakladatelství.

ADAM

Do kterýho?

MARTIN

Do všech.

ADAM

A?

MARTIN

Ozvou se.

ADAM

Aha. O čem tentokrát?

Martin mlčí. Tak se Adam pustí do skládání komody podle plánu.

ADAM

Zapomněl jsem, že nejsem
fundovanej čtenář. Průměrnej
vysokoškolsky vzdělanej sólovej
vrzal, co se sotva vymanil
chapadlům negramotnosti.

mARTIN

Až to bude hotový, tak si to
koupíš.

Martin mu sebere šroubovák a trochu prudce ho odstrčí od komody.

ADAM

Co blbneš?

MARTIN

Já...já nechci abys to montoval.
Potřebuju to. Mám systém.

ADAM

OK.

Martin ho už neposlouchá. Šroubuje.

ADAM

Co Káťa?

MARTIN

Myslím, že má třídní schůzky.

Martin se skloní na hromadu součástek a přehrabuje se v ní.

ADAM

Fajn. Jeden z dvou přátel tu asi
marní čas, že jo?

Martin přejde ke stolu, skloní se a píše.

MARTIN

Jak jsi to říkal?

ADAM

Že jsem tě tři neděle neviděl.

MARTIN

Ne, to s tím koncem mapy.

Kavárna

Káťa není ani tak na třídních schůzkách, jako na kávičce s profesorem. Stolek je anonymní, světlo dráždivé.

PROFESOR

Neberte to osobně, ale četla jste ten text?

KATKA

Jednou, když Martin musel do redakce...

PROFESOR

A co si myslíte?

KATKA

No. Začíná to hezky...

PROFESOR

Začíná? A pak?

KATKA

Už je to dlouho.

Profesor ji sleduje, jak se topí v rozpacích.

KATKA

Nechce, aby to někdo četl, schovává to přede mnou...je to nějakých dřevorubcích.

PROFESOR

Vy nevíte, o čem to je. Je to tak?

KATKA

Mohl jste mi zavolat, pane

profesore.

Katka se uraženě zvedne.

PROFESOR

Počkejte, vy mě nechápete. Já také nevím o čem ta kniha je.

KATKA

Vyřídím to.

PROFESOR

Znám nazpaměť první kapitolu a pak je černo, nic...

Katka nerozumí, kam profesor míří.

KATKA

Já...asi vám vůbec nerozumím.

PROFESOR

Třicet let cestuju po Světě a třicet let jsem něco tak fenomenálního nezažil.

Katka na něj zírá, protože to opravdu nedává hlavu ani patu.

PROFESOR

Já jsem usnul, chápete?

KATKA

Usnul?

PROFESOR

V letadle. Dva kufry plný chemie by naplnily ty sajrajty, co jsem kdy spolykal, abych spal. Ani deset vteřin spánku za třicet let. Teď jsem přečetl dvě stránky a budila mě letecká záchranná služba. Mysleli, že jsem po smrti.

KATKA

To byla ta meduňka...

PROFESOR

Nechci se vás dotknout, ale další dvě stránky jsem přečetl v taxíku z letiště a probral jsem se v garážích. A další dvě na katedře...vzbudila mě uklízečka.

KATKA

Pořád tomu asi nerozumím.

PROFESOR

Ale rozumíte, vy jste totiž taky usnula.

KATKA

Usnu u všeho. Chodím domů strašně utahaná.

PROFESOR

Váš muž má neuvěřitelný talent.

KATKA

Tak proč mu to neřeknete?

PROFESOR

Já...já jsme literární kritik a tohle je paranormální jev. Nikdy jsem se s něčím podobným nesetkal.

Katka jakoby nemohla začít s tím, co se chystá říct.

KATKA

Někdy si myslím, že je blázen. V noci mluví sám se sebou, trápí se něčím, čemu nerozumím, pak vyskočí a musí to napsat. Je mu jedno, že ráno vstávám do školy, musí to udělat...

POKOJ

Ve stejný okamžik protne tmu světlo ohně. Martin sedí nad stolem a pálí list za listem z návodu, který mu Adam přinesl.

KAVÁRNA

KATKA

...když na něj chci mluvit,
vzteká se, že nevím, co cítí,
když ho nenechám pracovat.
Martine! Co to děláš?!

Katka zavolá směrem k ohni. Ale Martin neodpoví.

PROFESOR

Zkoušel jsme to na své matce,
usnula v půlce první stránky,
sestra vydržela tři stránky a
její syn tři a půl, ale všichni
usnuli. Dokonce...dokonce když
jsem četl znovu a znovu stejný
text, výsledek byl stejný. Je to
zázrak.

Katka sedí trochu smutně. Profesorův entuziasmus do ní
naráží jako led na mostní pilíř. Láme se.

PROFESOR

Vy nejste ráda?

KATKA

Co mu mám říct? Že jste přečetl
dvě strany a usnul?

Profesor stále mlčí.

KATKA

Máte strach, říct mu to sám?

PROFESOR

Možná...možná je to úplně nový
druh literatury.

KATKA

Uspávací? Už vidím, jak skáče
radostí.

PROFESOR

Víte, co je zajímavé, zkoušel
jsem ten text přepsat a pak si
ho přečíst. Neusnul jsem. Přesně
ten samý text. Nikdo neusnul.
Kopie funguje, přepis ne. Jakoby

v těch větách něco bylo. Nějaký
uspávací.

KATKA

Nemáte černý jazyk?

Katka se začne zvedat k odchodu. Profesor ji zadrží
pohybem ruky a donutí znovu se sednout.

PROFESOR

Promiňte. Nechtěl jsem se ho
dotknout. A vás taky ne.

KATKA

Martin chce dělat věci, na který
nemá talent, to je všechno. Zná
ho tři roky. Nikdy mu nic
nevyšlo.

PROFESOR

Teď lžete. Má přeci vás...

KATKA

Poprvé mi o vás otec vyprávěl,
když mi bylo šestnáct. Dokončil
jste docenturu a on ne.
Představovala jsem si vás jako
nějakého starozákonního proroka
s ohromnou hlavou.

PROFESOR

To mi ještě nebylo čtyřicet.

KATKA

Musel mi pak o vás vyprávět
pořád dokola. Furt jsem se ho na
něco ptala. Jestli umíte plavat,
tancovat a jestli třeba
nešestupujete...

PROFESOR

...šestupuju.

Profesor vyskočí a do hudby v kavárně se pokusí o pár
kroků. Moc mu to nejde, ale Katka je unešená.

PROFESOR

Už je to spíš tanec malomocných.

KATKA

Ne, je to skvělý.

PROFESOR

Jste strašně tolerantní.

KATKA

Víte...já...já jsem dneska
nepřišla kvůli Martinovi...

Profesor malinko znejistí.

PŘESTÁVKA

KUCHYNĚ

Martin má na jídelním stole prkýnka a klíží šuplíky.
Katka má ruce obtěžkané nákupními taškami. V jedné dlani
kopu pošty, kterou jí Martin se zájmem vezme.

KATKA

Ahoj, lásko.

MARTIN

Hlavně na nic nešáhej. Mám to
očíslovaný.

Katka by ho políbila, ale Martin horečnatě prohlíží
obálky.

KATKA

Myslela jsem, že jsi zásadně
proti systému.

Martin rychle projede dopisy, samé odmítnutí.

KATKA

Nějaký nakladatelství?

MARTIN

Mají na to tři měsíce...

KATKA

Volala do vaší redakce.

Martin se přesune ke komodě, jakoby ho to nezajímalo.

MARTIN

Proč? Chceš psát do novin?

KATKA

Prej tam už čtvrt roku nejsi
zaměstnaný.

MARTIN

Na to ses mohla zeptat mě, ne?

KATKA

Dostala jsem penále, že
neplatíme nájem. Z tvýho účtu.

MARTIN

Já to zaplatím.

KATKA

Z čeho?

MARTIN

Ježiši, co vyšiluješ? Mám
rozepsanou velkou věc, musím se
na to soustředit!

KATKA

To se tak soustředíš, že
zapomeneš platit nájem?

Martin vyskočí a spěchá k ní.

MARTIN

Víš, co je to empatie, holčičko?
To je něco čeho ty nejsi
schopná. A já potřebuju právě a
jenom pár dnů tvý empatie, abys
pochopila, že to, co tady dělám,
nás posune dál.

KATKA

Dál? Dál do nějakýho holobytu?
Proč jsi mi to neřekl, mohli
jsme to vyřešit společně.

MARTIN

Chceš za mě psát?

KATKA

Ne, ale proč mám za tebe
platit?!

MARTIN

Dobře. Dobře...jak chceš.

Martin spěchá ke skříňce. Z peněženky vytáhne průkaz a
vůbec další doklady.

KATKA

Martine.

MARTIN

Viš, co se stane, když tyhle
věcičky přestanou existovat?

KATKA

Uklidni se.

MARTIN

Chci po tobě jen trochu času. A
když mi ho nechceš dát, tak si
ho musím vzít.

S těmi slovy rozstříhává občanský průkaz na nudličky a
pak i další průkazy.

KATKA

Co blbneš!

MARTIN

Když nejsou průkazy, nejsi ani
ty. Chcípneš jako tenhle
plast...

Katka ho chce zastavit, ale on se nedá. Přetahují se, aby
ji nakonec Martin objal.

MARTIN

Vidíš, jakej jsem blázen.
Magořím, abychom byli šťastný.

KATKA

Proč mi to děláš?

MARTIN

Věř mi, že tahle věc nás
zabezpečí. Je to velký. Moc
velký.

KATKA

Jak budeme žít?

MARTIN

Ššt! Poslouchej! Copak to
neslyšíš? Chci jenom abys
vnímala, co je mezi náma!

Katka jakoby opravdu chtěla naslouchat. Z dálky se ozve
finská ukolébavka...

KATKA

Já se tě bojím, Marto...každej
den víc.

Martin poleví ve svém napjatém postoji a přejde k
rozdělané práci.

MARTIN

Mě. Proč?

Katka si vezme pár věcí a odejde do obývacího pokoje.

INT. pERIFERNÍ PŘÍBĚHY

A opět je tu školní kabinet, který naplňuje Adamova touha
a Katčino mlčení. Adam se zastaví ve své snaze.

ADAM

Co je?

KATKA

Nic. Dělej.

ADAM

Dělej? Copak nosím uhlí? Tohle
je týmová práce, kotě. Jestli
nebudeš trochu aktivní, tak to
prostě nemá konec. Já se tady
vybrusím jako guma na papír.

Katka se začne oblékat.

ADAM

Počkej!

Adam rychle doběhne do cíle.

KATKA

Už nechci, abys sem chodil.

ADAM

Ty se chováš jako chlap, víš,
to? Když jsi spokojená, tak
začneš kázat o nějaký morálce.

KATKA

Beru si další doučování, jsem
strašně unavená.

ADAM

Tohle tě uvolní.

KATKA

Dej mi nějaký čas pokoj, Adame.

ADAM

Až tak? A že bys mi dohodila
nějakej supl?

KATKA

Ty někoho najdeš.

Adam ji strhne k sobě do křesla.

ADAM

Káťo, já nikoho jinýho nechci...

POKOJ

Noc se vznáší nad postelí, ve které sedí Martin a hledí
na spící ženu. V ruce drží tužku a papír. To něco mezi
ním a Katkou ženu probudí.

KATKA

Martine...

Proč nespíš?

MARTIN

Dívám se na tebe.

KATKA

Na mě? Proč?

MARTIN

Jen tak.

KATKA

Nechci, aby ses koukal.

MARTIN

Napsal mi profesor.

KATKA

Tak vidíš, že nezapomněl.

MARTIN

...myslí si, že je to nevšední
dílo.

kATKA

Tak asi je.

MARTIN

Ani řádka o obsahu, o struktuře
o kompozici. Jen dvě podělaný
věty!

KATKA

Čekáš půl roku, než se ti ozve a
pak jsi zklamanej, že tě chválí?

MARTIN

Ale on mě nechválí! Píše, že je
to nevšední. Kdybych ti napsal
dopis a místo inkoustu použil
hovno, bude to nevšední?

KATKA

Takhle to nemyslel.

MARTIN

A jak to myslel?

Katka si vezme polštář a deku.

KATKA

Vstávám půl šestý.

Martin se vrhne pro výtisk svého díla.

MARTIN

Je to nevšední...kde? Tady?
Tady? Nebo tady? Nebo je to
místama všední a někde nevšední?
Jak se může živit kritikou?

Martin listuje. Začte se.

KATKA

Nechtěl bys dítě, Martine?

Martin ale neodpoví. Vlastní text ho v ten důležitý okamžik uspí. Klesne mezi své vlastní řádky. I na něj text funguje. Katka odejde do kuchyně zklamaná.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Hotelový pokoj se třpytí a poskakuje ve světle vycházejícího slunce. Katka se probudí a zírá na snídani, která stojí vedle postele. Profesor se právě vrací z tenisu a odloží raketu stranou. Pod okny je slyšet francouzštinu.

PROFESOR

Dobré ráno.

KATKA

Takhle jsem se válela naposled
před promocí. Skoro jsem
zapomněla, jaký to je.

PROFESOR

Měla jste se dát na literaturu,
nevstáváme před devátou.

KATKA

To může v rodině jenom jeden.
Vyhrál jste?

PROFESOR

Jak se to vezme. Hraju na zeď.

KATKA

Měla bych zavolat domu.

PROFESOR

Jistě.

Profesor se otočí k odchodu.

KATKA

Ted' jste se urazil.

PROFESOR

Ne.

KATKA

Když nezavolám, bude volat do
tábora a to by bylo zlé.

Profesor se usměje a podá jí telefon.

PROFESOR

Sehnal jsem Martinovi
nakladatele.

KATKA

To je skvělý!

PROFESOR

Je to farmaceutická firma.

KATKA

Roberte...

PROFESOR

Říkala jste mi, že už rok
nevydělává.

KATKA

To neudělá.

PROFESOR

Možná ne. Možná ano. Jestli je
tak moudrý, jak si myslíte...

KATKA

Ale neděláte to proto, že s váma
chci spát?

PROFESOR

Jenom spát?

Katka se k němu přivine, protože to není jenom o spaní,
je to o něčem, co v ní roste od šestnácti let.

KATKA

Ne. Protože jsem se do vás
zamilovala, když mi bylo
šestnáct.

POKOJ

Pokoj je posetý věcmi a nepořádkem. Chaos. Martin vede
Adama bordelem k sedačce. Komoda znovu zaznamenala jistý
růst. Tvar se začíná vyplňovat šuplíky a přihrádkami.
Některé ovšem nejsou zrovna vzorné a není těžké uhodnout,
že původně měly jiné umístění. Na komodě leží pár
posledních dílů. Adam sleduje nepořádek, který Martin
nevnímá. Martin mu vmáčkne do dlaně pivo.

MARTIN

...je to lehčí než prdnout do
vody. Odhlásíš se z trvalého
bydliště, nový nemáš, zahodíš
průkazy a nejsi. Vypustíš duši.

ADAM

To je nesmysl. Já tam s tebou
zajdu, Mártý...

MARTIN

Můžu to vřele doporučit! Všechno
skončilo, už nic neposílají.
Nemají totiž kam. Prostě jsem
přestal existovat.

ADAM

Víš, kolik budeš platit, až na
to přijdou? Dyť za to je krim.

MARTIN

Maj svoje starosti.

ADAM

A vůči Katce to není sobecký?

MARTIN

Proč...zajistím ji.

ADAM

Jak? Šroubama k podlaze?

MARTIN

Dopisuju tu velkou věc...

ADAM

Á pozor! Je tady refrén
posledních měsíců, "velká věc".
Fanfára!

Adam vyskočí jako při hymně. Martin si jeho šaškování
nevšímá.

MARTIN

Ještě poslední kapitola.

Adam ho příliš neposlouchá, sveze se zpět do křesla.

ADAM

Proč jsi chtěl, abych přišel?
Ukázat mi tohle?

Adam ukáže na nepořádek.

ADAM

Fajn v pátý třídě jsem měl
problém s uklízením.

MARTIN

Potřebuju půjčit padesát tisíc.

ADAM

Na co?

MARTIN

Zálohu nakladateli. Svůj vklad.

ADAM

Ne. Ne, kvůli tobě. I kvůli
Katce.

MARTIN

Vrátím ti sto.

ADAM

A jak? Rozhlídni se, Martine!
Katka je pár dní pryč a tady je

všude kompost. Nemeješ nádobí,
neuklízíš. Ztratil jsi základní
lidský návyky...

MARTIN
To není podstatný.

ADAM
A co je podstatný?

Martin ukáže na komodu.

MARTIN
Tohle. To je podstatný!

ADAM
...víš vůbec, kde je?

MARTIN
S dětma...na nějakým táboře.

ADAM
Mě by vůbec nepřekvapilo, kdyby
byla kdekoliv jinde.

MARTIN
Je s dětma. Půjčíš mi?

ADAM
Tady by se osypalo i prase,
Martine!

Martin prudce vstane.

MARTIN
Jestli jsi skončil, tak vypadni!

ADAM
Možná by tě zajímalo, že já a
Katka...

MARTIN
...nezajímá mě to!

ADAM
Jestli teď odejdu, tak těch
šestnáct let, co se známe
spláchneš do hajzlu.

MARTIN

Už tam dávno jsou.

Adam položí pivo a odejde. Martin se na okamžik zamyslí, než sáhne po telefonu a vytočí číslo z notýsku na stolku. Telefon dlouho zvoní.

pERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Kdesi daleko vyzvání netrpělivý tón. Hraje hudba. Rozsvítí se kabinet, kde je Katka ve vášnivém objetí finských dřevorubců. Finské milování. Ze tmy se vynoří postava Vladimíra Iljiče a zvedne sluchátko. Na druhém konci poslouchá Martin. Slyší jeho revoluční dech. Sluchátko putuje do ruky filozofa, který neví, zda ho uchopit před nebo za vousem.

Martin se sluchátkem praští. Jsou to jen představy. Jen představy. Periferní příběhy!

Svalí se na pohovku a sevře si hlavu do dlaní. Pak vyskočí. Sune psací stůl před osvětlený skelet komody. Píše! Papíry se rolují a řítí se dolů pod stroj. Píše dlouho a vášnivě, občas se objeví některá z jeho periferních postav, sebere papír a vloží ho do přihrádky v komodě.

Dny se střídají, přibývá nedopalků a láhví od piva, konzerv a vůbec chaosu. Teprve s úplným vyčerpáním Martin dopíše poslední stránku a usne. Jeho postavy ho něžně podepřou. Opatrně jeho tělo položí na stůl.

Katka složí kufr a smutně se rozhlédne po poušti odpadků, v kterou Martin za ten krátký čas proměnil jejich byt. Pak objeví tělo na stole. Zachvátí ji leknutí, že se Martinovi něco stalo.

KATKA

Marťo!

Martin se bolestivě posadí.

KATKA

Co se tady stalo?

MARTIN

Ahoj, holčičko...

KATKA

Máš horečku. Pojd', převlíknu tě.
Lehneš si.

MARTIN

Ne. Jen jsem strašně unavenej.

KATKA

Tak pojd'.

MARTIN

Volal jsem, do tábora...

Katka ho pustí a nechá ho bez opory vlát. Popojde ke svým věcem.

KATKA

Já už to takhle nedokážu.
Martine. Já jsem...

MARTIN

...nikdo to tam nebral. Myslel
jsem, že zešílím.

KATKA

Nebral?

MARTIN

Ne.

Martin se usměje a usměje se i Katka, pro tenhle okamžik se jí viditelně ulevilo.

KATKA

Měli jsme s tím problém.
Nedovolali se ani rodiče. Je to
konec světa...

MARTIN

Četl jsem, že straky někdy
překlofnou telefonní dráty. Tak
jsou zvědavý...

KATKA

Proč je tu taková spoušť?

Martin ji táhne ke komodě.

MARTIN

Co jí říkáš?

Katka kouká na komodu, která je trochu jiná, než ta, která měla být.

KATKA

Neměla mít víc šuplíků?

MARTIN

Už mi žádný nezbyly.

KATKA

Je taková...

Martin na ni v očekávání hledí.

MARTIN

Netradiční?

Katka se usměje.

KATKA

Jo, to je.

Martin vytáhne šuplík.

MARTIN

Celý jsem to přepsal. V každém šuplíku je jeden díl. Čtyři a epilog...ten je tady dole v tý velký. Velkej epilog.

KATKA

Kam dám prádlo?

MARTIN

Pošlu to všem nakladatelům.

KATKA

Přijde profesor, má pro tebe návrh.

MARTIN

Já ho nechci poslouchat, je pozdě. Nepochopil mě.

KATKA

Křivdíš mu. Je. Je...

MARTIN

Kačko, teď nechci mluvit o
profesorovi. To velký je před
náma.

Martin ji táhne k posteli. Svléká ji už cestou. Katka se
nejprve dá strhnout, ale pak si uvědomí, že to nechce.

MARTIN

...tak dlouho jsem tě nedržel,
neobjal. Celou věčnost.

KATKA

Marti, musím tu uklidit.

MARTIN

...strašně tě potřebuju.

KATKA

Teď jsem, přijela, dej mi aspoň
chvilku.

Martin se nadechne, jakoby z Katky vstřebával energii.

MARTIN

Já to přece vím.

KATKA

Co víš, Martine?

MARTIN

O tý lásce, co je v tobě.
Strašně dlouho jsme ji z tebe
necítil a teď tam zase je...

Obejme ji a Katka si musí přiznat, že lásky má skutečně
plné srdce, akorát k někomu jinému. Nakonec ho také
pohladí a Martin si ji odnese do postele plné odpadků.
Aspoň na okamžik jsou šťastní.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

A kdesi v kabinetu se světlo tlačí fyzikálními pomůckami.
Katka se chystá na hodinu, když ji překvapí. Adam.

ADAM

Nesu omluvenku. Kam ji můžu zasunout.

KATKA

Adame, prosila jsem tě, abys sem nechodil.

ADAM

Ale já tu nejsem. To můj penis mě sem dotáhnul.

KATKA

Tak pro toho tu nejsem vůbec.

ADAM

Ale on je strašně zvědavý na ten pokus s ebenovou tyčí. Statická elektřina...bum, rána.

Štípne Katku do zadku.

KATKA

Martin říkal, že jste se pohádali.

ADAM

A kdo se z Martinem nehádal? Měl by být na psychiatrii.

KATKA

Potřebuje nějakýho kamaráda.

ADAM

Když už nemá ženu?

KATKA

Seš hnusnej.

ADAM

Já? A kdo si jezdí zapíchat do Paříže?

KATKA

Nevím o čem mluvíš.

ADAM

Třeba o tom intelektuálním

dobytkovi, co si ho teď pouštíš
do kalhotek.

Snad je to jen podmíněný reflex, který vymrští Katčinu
ruku na Adamovu tvář. Adam se usmívá. Vyhrál, přiznala
se.

KATKA

Promiň...

ADAM

Za co? Martin ti jich naloží
víc.

Katka na něj civí, protože to by bylo opravdu pod pás.

KATKA

To neuděláš...

ADAM

Neřekl jsme ti tisíckrát, že tě
miluju? Že tě potřebuju, že tě
zajistím a vůbec všechny ty
kecy, který by tě mohly utrhnout
od toho psychopata? Kolikrát ti
to musel říct on, že dostal
přednost?

Katka se lekne zvonění.

KATKA

Martin přece nic neříká. On to
cítí.

KATKA

Á, myšlenka našeho mentálně
nateklého génia!

KATKA

Ty říkáš hezký věci, ale já je
necítím, Adame. Je to jako déšť.
Stejká to po mně a po všem a pak
po tom šlapeme, i ty po tom
šlapeš.

aDAM

Prosím tě, mluv se mnou
normálně, jo!? Nemáš mě ráda, to

asi nezměním. Ale fakt tě píchá
líp než já?

Katka se na něj dívá, snad o tom dokonce skutečně
přemýšlí.

KATKA
A kterýho teď myslíš?

ADAM
Oba.

KATKA
Ne. V tom tě nikdo nepřekoná.

ADAM
Takže?

KATKA
Takže to není v píchání.

ADAM
Vážně? Od kdy?

KATKA
Jdi pryč!

ADAM
Já mu to řeknu...

Katka popadne pomůcky a zmizí na hodinu.

POKOJ

Martin stojí u komody, otvírá šuplíky a přehazuje v nich
texty, jakoby nevěděl, jejich pořadí. Zarostl, zpustnul.
Je unavený.

MARTIN
...nefunguje to, nefunguje.
Sakra!

Vytáhne šroubovák a začne skříň rozebírat. V tu chvíli se
ozve klepání na dveře, ale Martin nereaguje, prudce a
vášnivě rozmontovává skříň. Nakonec se dveře otevřou a
vejde profesor.

PROFESOR
Nezlobte se, nebylo zamčeno.

MARTIN
Zapomněl jsem na to.

Profesor vytáhne rukopis a položí ho na stůl.

PROFESOR
Nevím, jestli vám Kat...vaše
žena řekla o mé nabídce.

MARTIN
Nepotřebuju váš soucit.

PROFESOR
Martine, vy máte dar a víte o
něm.

Martin se zarazí a otočí se na profesora.

MARTIN
Musím jí rozebrat a předělat,
nefunguje to.

PROFESOR
Co nefunguje.

MARTIN
Příběh. Ať ty kapitoly přehazuju
jak chci, pořád to nefunguje.

PROFESOR
Máte novou věc?

MARTIN
Možná.

Martin přikývne a postaví se před komodu, jakoby stránky
uvnitř hlídal svým tělem.

PROFESOR
Nemusíte o tom mluvit. Novela,
kterou jste mi dal číst má...má
v sobě velkou sílu...

MARTIN
Je špatná! Dobrá věc je tady

uvnitř.

PROFESOR

Ne, naopak, je to...

MARTIN

Nevšední. Profesore, nezlobte se, ale mám spoustu práce.

Profesor pochopí a otočí se k odchodu.

PROFESOR

Jen, že jste měl pravdu.

MARTIN

Pravdu?

PROFESOR

Že vyjimečně citlivý autor dokáže zpracovat jakoukoliv látku.

MARTIN

Nic jste nepochopil.

PROFESOR

Myslíte? Nepíšete o finském dřevorubci, který slyší umírat stromy?

MARTIN

...ne, on je cítí. A to jsem já.

PROFESOR

Nikdy jsem v letadle neusnul. Vaše kniha to dokázala a já jsem jí vděčný víc než Hemingwayovi.

MARTIN

Nepřijímá se.

Profesor se otočí k odchodu. Martin ta ním vyštěkne.

MARTIN

Uspal vás obsah nebo forma?

PROFESOR

Asi...asi kombinace.

MARTIN

Vy nejste schopný ani cítit, ani tvořit, profesore. Uspalo vás to, že já jsem si přál, abyste usnul.

Profesor odejde a Martin tam zůstane zase sám.

PERIFERNÍ PŘÍBĚHY

Snad je to ulice, po které spěchá Katka. Zastaví se a čeká. Přišla brzy. K velkému překvapení, ale nepřichází ten, který byl očekáván.

ADAM

Nejdu pozdě?

KATKA

Adame, jdi pryč.

ADAM

Nebereš mi telefon.

KATKA

Není o čem mluvit.

ADAM

Jak to, že ne? Co náš vztah?

KATKA

Vztah? Oba jsme věděli, že sex nic neznamena a že to skončí. A jsou to tvoje slova. Skončilo to.

ADAM

Káťo, já bez tebe nemůžu bejt, podívej se. Klepou se mi ruce, jak mám hrát?

KATKA

Na někoho tu čekám.

ADAM

Jasně, já taky.

KATKA

Chováš se jako dítě.

ADAM

Protože jsem se zamiloval?

KATKA

Adame.

ADAM

Prostě tady chci stát...

Kolem nich projdou finští dřevorubci a my je sledujeme až k Martinovi, který sedí u rozebrané komody, kterou teď skládá podle svých pěti literárních předloh. Chlapi se skloní nad prací a něco mu šeptají. Martin se směje, jakoby se dozvěděl o komické situaci na ulici.

Zatím se k hádající dvojici přiblíží profesor s květinou.

PROFESOR

Neruším?

KATKA

Roberte, nevěděla jsem, že...

ADAM

Nazdar. Roberte...

PROFESOR

Možná bychom se měli sejít později.

ADAM

Jo, skvělejší nápad.

KATKA

Já tu s ním nechci být.

ADAM

Už vám vyprávěla o našich soukromých hodinách v kabinetu?

KATKA

Seš nechutnej.

PROFESOR

Nezajímá mě, co mezi vámi bylo.

ADAM

Ale to by mělo, protože je to
dost perverzní.

PROFESOR

Nechte nás být. Prosím.

ADAM

Prosíš marně. Já ti ji nenechám,
profesůrku. Takový tělo by mělo
bejt na předpis.

PROFESOR

Kateřina má svůj vlastní úsudek
a ...ten o vás znám a mám velmi
podobný.

ADAM

Skvělý. Beru to jako urážku.
Nechceš se poprat? Já totiž
chci. A hodně.

PROFESOR

Nebudte směšný.

KATKA

Zavolám policii.

ADAM

Ale na jedný do zubů není nic
směšného.

Adam napadne profesora a uhodí ho do břicha.

ADAM

Nebo jo? Vy se nesmějete.
Profesore, kde je váš suchý
akademický humor.

KATKA

Co to děláš? Co to děláš?!

Profesor se ale nečekaně narovná a celkem hladce Adama
srazí slušným hákem na bradu. Pak ho následně několika
kopanci sroluje do pozice larvy.

Někdo se ale přeci jen směje. Je to Martin. Dopsal. Vezme
předělaný text a vloží do šuplíku. Teď šuplík sedí, jak

má.

KATKA

Jsi v pořádku?

PROFESOR

Cítit a tvořit.

KATKA

Co?

PROFESOR

Nikdy jsem se necítil lépe...

POKOJ

Postel se nehybně tyčí do noci. Martin a Katka nespí, jako už pravidelně. Martin zvedá ruce a prohlíží si jejich hřbety.

KATKA

Vybrala jsem poslední peníze.
Naši mi už taky nepůjčí.

MARTIN

Musím koupit pásku do stroje.
Nemůžu psát dopisy v ruce. Víš,
že se teď lidi strašně bojí
ručního psaní? Chápeš to? Asi je
to moc osobní. Jak vidí adresu
napsanou rukou ani to nečtou,
možná se bojí nějaký nemoci...

KATKA

Všechny ty rukopisy se vrátily,
co ještě chceš psát?

MARTIN

Potřebuju pásku do stroje.

KATKA

Prodej tu novelu.

MARTIN

Jako pohádku na spaní? Ne!

KATKA

Marti, já tě živím, šatím a
platím nájem, jsem strašně
unavená...

MARTIN
...přece ti to vrátím. Ty
myslíš, že ti to nevrátím?

Katka se musí smát.

KATKA
Jak?

MARTIN
Je to blízko. Já to cejtím.

KATKA
Já už ale necítím nic .

MARTIN
To neříkej.

KATKA
Proč? Proč bych to neřekla. To
neznamená, že to začnu cítit.

Martin se na Katku naválí a chtěl by ji mít.

MARTIN
Dokud budeme mít jeden druhého,
tak jsme nesmrtelný.

Martin si tře hrudník a pak přiloží ruku nad Katčino
tělo.

MARTIN
Co cítíš?

KATKA
Martine, já ráno vstávám.

MARTIN
Tohle je přece důležitější.

KATKA
Já nechci.

MARTIN

Musíš to chtít cítit?

Tak nějak se to stane, že si Martin vezme to, co cítí a Katka se chvíli brání, pak zůstane tam dole sama.

KATKA

Martine! Bolí to!

Najednou tam zase leži tise. Martin dýchá.

KATKA

Už to cítím.

Martin se nahlas zasměje.

kATKA

Cítím, že tě nenávidím.

POKOJ

Martin sedí na zemi u komody, píše na stroji, na komodě leží komínek obálek. Najednou se zarazí a otočí, za ním není nikdo. Přesto vstane a zamíří ke dveřím. Prudce je otevře a za nimi stojí Adam. Martin je trochu zklamaný, otočí se a posadí za stůl. Adam vejde a rozhlédne se.

ADAM

Můžu?

MARTIN

Co chceš?

ADAM

Chtěl jsem se rozloučit. Jedu...

MARTIN

Sbohem.

ADAM

Katka tu není?

MARTIN

Je ve škole.

Je ale vidět, že to není úplně pravda, v bytě všechno postrádá řád a ženskou logiku.

ADAM

Nabídli mi místo v symfoňáku ve
Vídni...

Martin se pomalu pohne ke komodě. Vytáhne z ní jeden
text.

aDAM

Tak's to dal do kupy?

MARTIN

Intuice.

ADAM

Fakt jsi génius. Když jsme to
brali z regálů v obchodě, vzal
jsem dvě rozdílné bedny...asi
bys to měl vědět.

Martin se na Adama trochu nechápavě zadívá. Adam se
rozesměje.

ADAM

Kostra a regály, nacpal jsme to
dohromady. Tys dokázal nemožný!
Ty věci k sobě vůbec
nepasují...

MARTIN

Blbost, je to typ Tampere.

ADAM

Tampere je postel. Ten návod
jsem složil z několika jinejch.
Ale vypadá to fakt dobře...

Martinovi se zrychlí dech, přejde ke komodě a prohlíží
ji, jakoby ji viděl poprvé.

martin

...takže to nemělo smysl?

aDAM

Měl to bejt vtip.

mARTIN

Rok jsem to dával do kupy!
Rok!!!

ADAM

Tak sorry.

Martin ho náhle popadne a tlačí ho ke dveřím.

MARTIN

Vypadni!

ADAM

Martine! Jak jsem mohl vědět, že
ti hned potom rupne v kouli a
budeš se u toho válet celej rok!
Bejvala s tebou legrace!

Martin ho pustí.

ADAM

Co se to s tebou stalo?

MARTIN

Chtěl jsem napsat velkou věc.
Bylo to ve mě.

ADAM

Třeba jí ještě napíšeš.

Martin se sesune ke komodě.

MARTIN

Není to typ Tampere...

ADAM

O to větší seš frajer, ne?!

MARTIN

Proto to nefunguje.

ADAM

Hele, v životě nepotkáš moc
lidí, na kterejch by ti
záleželo. A ty, který potkáš,
bys neměl tak lehce posílat do
kopru...kámoši?

Adam napřáhne ruku a Martin ji s nezájmem stiskne.

MARTIN

Nepůjčíš mi litr?

ADAM

Jasně.

Adam mu podá bankovku.

ADAM

Nemusíš ho vracet.

MARTIN

Katka ti už zaplatila, ne?

ADAM

Katka?

Martin se na něj dívá upřeně a smutně.

MARTIN

Co teď cejtíš, Adame.

Adam nabere vzduch do plic.

ADAM

Okurky? Nějaký prádlo...

Martin přikývne.

MARTIN

Chce se se mnou rozvést.

ADAM

Možná...možná ses poslední rok choval...jinak, než to čekala.

MARTIN

Má někoho?

Adam zaváhá, mohl by udeřit a všechno prozradit.

maRTIN

Myslím, že někoho má. Dokonce jsem chvíli myslel, že jsi to ty.

aDAM

Já?

MARTIN

Jo. Jenže ty jsi chudák, Adame a

Katka chudáky nesnese.

ADAM

No, po tom, s kým žije...

MARTIN

Viš, proč jsem si ji vzal?

Adam zvedne ramena.

ADAM

Protože je to kus.

Martin se otočí a podá mu text v obálce.

MARTIN

Přečti si to.

ADAM

Nechci nic číst.

MARTIN

Tak to nečti.

Adam přeci jen automaticky vezme obálku do podpaždí a zamíří ke dveřím.

ADAM

Proč sis jí vzal?

MARTIN

...protože měla fantazii.

ADAM

Kde teď bydlí?

Ale Martin mu už odpověď nedá. Sedí u komody. Otevřel centrální dvířka a civí dovnitř.

Adam odejde. Martin popadne zbylé texty a vyrazí ze dveří ven. Z komody vystoupí finští dřevorubci, V. Iljič a muž s vousem. Začnou z bytu vynášet věci. Utržené peníze pokládají na komodu. Když jsou skoro hotovy, Martin je zpět.

Ruce má volné. Sleduje své postavy, jak se postavili ke komodě a zůstaly nehybně stát, jakoby ho lákaly. Byt je prázdný, zůstala jen komoda s hrstí bankovek. Popojde k

penězům a spočítá je.

Postavy vejdou do komody. Martin se rozhlédne po bytě, vzdychne a pak zmizí za nimi. Muž s dlouhým vousem zavře dvířka. Pokoj je náhle prázdný. Je тихо.

Na komodu se snáší listy, padá sníh i jemně prší...čas se o ni tře kožich a jemně vrní. Všechno to utne zvonek. Pak cvakne klíč a vejde Katka s profesorem.

KATKA

Martine!

Rozhlédnou se po prázdném pokoji.

PROFESOR

Možná se odstěhoval.

Katka objeví peníze na komodě. U nich je lísteček.

KATKA

Jsou pro mě. Mám strašně divnej pocit...

PROFESOR

Ukaž mi tvůj díl.

KATKA

Není to tam. Ten text končí otevřením dveří.

PROFESOR

Katko, proč jsi mi to neřekla dřív?

KATKA

Jak jsem mohla vědět, že ti poslal všechnu tu špínu?

PROFESOR

Špínu? Ta věc je fenomenální. Boří to veškerý hranice empatie. Někdo vstoupil do mojí hlavy, chápeš to? Ukradl mi moje pocity a touhy.

KATKA

Jen tobě?! Asi...asi vážně

vždycky věděl, co cejtím.

PROFESOR

Neříkala's, že tě znásilnil.

Katka se zarazí při vzpomínce a postaví se, kde stála postel.

KATKA

Já nevím. Co když jsme to chtěla.

PROFESOR

Katko.

KATKA

Ne, počkej, kdyby to neudělal, tak bych nikdy nenašla odvahu odejít. Já jsem ten večer potřebovala impuls. On mi ho dal.

Profesor si uvědomí, že i to dává smysl a Katka má pravdu.

PROFESOR

Blázníme oba. Napsal jen dvě knihy, který se prolínají a mají stejný konec. Tečka.

Katka se posadí na zem a přemýšlí o večeru, který změnil její život. Profesor náhle začne prudce štrachat v aktovce.

KATKA

Co je?

PROFESOR

Ta prvotina o dřevorubci, ta uspávací...mám opis.

Vytáhne svazek a rychle přetočí listy na samotný konec.

KATKA

...už nebyl člověk, byl strom, cítil jak mu vítr čechrá listy. Temnou chodbou se vydal ke dveřím a dlouze zazvonil.

V tu chvíli se ozve zvonek. Oba se leknou a otočí ke dveřím. Za okamžik se v nich objeví Adam s velkým pouzdrem na cello.

ADAM

Nazdárek. Zufall. Kde je Martin?

KATKA

Ahoj.

Adam zahlédne profesora a nemá chuť se déle zdržovat. Zabrní ho čelist.

ADAM

Já...já se stavím později.

KATKA

Počkej, Martin zmizel.

PROFESOR

Katko...

ADAM

Kam zmizel?

KATKA

Já nevím, volám mu už přes měsíc.

ADAM

...já se zase tak nedivím, že ti to nebere.

KATKA

Po tom, co udělal s těmi dokumenty...on nemá kam jít. Nemůže pracovat nemůže bydlet...

ADAM

Neblázni....může makat načerno. Jedu z letiště. Chtěl jsem mu vrátit ten rukopis.

PROFESOR

Jaký rukopis.

ADAM

Takovou ptákovinu.

Adam položí na komodu obálku.

PROFESOR

Končí to na chodbě před těmito
dveřmi?

Adam se zarazí.

ADAM

Vy jste to četl?

Profesor se zvedne, ale Adam mu text nechce dát.

ADAM

Tvoje to není, tak na to
nechmatej, jasný?!

KATKA

Bojíš se, že se dozvíme, co ti
táhlo hlavou, když jsme to
dělali v kabinetu?

ADAM

Je to jen spousta lží, cos mu
vyzvonila večer v posteli.

Katka mu ukáže dvě zbývající obálky a ještě prvotinu.

KATKA

Věděl o nás dřív, než jsi mě
poprvý ukecal.

ADAM

Blbost.

KATKA

Pořád jsem na to myslela. Chtěla
jsem to. Abys přišel do
kabinetu...

profesor

Katko...

ADAM

Martin je průměrný novinář a
podprůměj spisovatel,
takovejchle škvárů se válí všude
plno. Nedělej z něj nějakýho

proroka. To fakt není.

PROFESOR

Protože znal pravdu?

ADAM

Pravdu? Myslel jsem, že to slovo už vymazali ze slovníků! Ale i kdyby to bylo něco, čemu říkáte pravda - já neznám většího sobce, než je Martin. Dyť na tebe kašlal, Káťo, vysával tě, žil z tvejch peněz a nakonec si přefiknul občanku, aby tě k sobě definitivně přišrouboval.

PROFESOR

Musím vás opravit, ta quadrologie má vysokou literární hodnotu, je to revoluční forma románu.

KATKA

Nenechal ti nějaký vzkaz?

ADAM

Protože tomu nerozumíte, tak je to revoluční? Blbost!

PROFESOR

Možná je všechno v těch knihách.

Natáhne se a Adam mu konečně dovolí, aby nahlédl do jeho textu.

ADAM

Asi vás to moc nepotěší. Je tam všechno to naše šoustání.

Profesor projede rukopis, občas se zarazí a přečte si odstaveček znovu.

KATKA

Byla jsem nešťastná.

Adam zamlaská.

ADAM

Občas i několikrát - vzpomínáš.
DeSade by tě nepopsal líp.

KATKA

Seš hnusnej.

ADAM

Ještě, že na to nejsem sám.

PROFESOR

Je to úplně jiná stylizace,
používá vulgarismy a hovorový
jazyk. V mém díle se věty
akademicky doplňují, je to spíš
učebnice skladby...

KATKA

Možná je to proto, že jsme každý
jiný.

ADAM

A co když je něco v tom epilogu?

PROFESOR

V jakém epilogu?

ADAM

No, když Martin ještě montoval,
tady tu hrůzu, tak mi říkal, že
v každém šuplíku bude román a
tady dole v těch velkých
dvířkách epilog.

KATKA

Taky mi to řekl.

Všichni se zadívají na velká dvířka do komody. Adam se
pohne, aby skříň otevřel.

KATKA

Počkej!

ADAM

Co?

KATKA

Já, já mám pocit, že tam je.

PROFESOR

Katko...

KATKA

On si něco udělal, já to cítím.

ADAM

Ty něco cítíš? To by měl Martin
radost!

KATKA

Možná chtěl, abychom ho tady
našli..

ADAM

Jo, to by nebyl špatnej epilog.

PROFESOR

Nemohl přeci vědět, že se tu
sejdeme ve stejný den a hodinu.

Podívají se po sobě, protože tomu nikdo nevěří. Martin
mohl vědět cokoli.

ADAM

Věděl toho mnohem víc,
profesore...

KATKA

Možná...možná bychom měli
zavolat policii.

ADAM

Já to otevřu.

Není si příliš jistý, že se mu chce. Katka se přimáčkne k
profesorovi a odvrátí pohled. Adam se nadechne a
pomalinku otvírá dvířka. Pak otevře i druhou část a zírá
dovnitř. Vydechne. Profesor se pohne, ale Adam je
rychlejší. Za okamžik se objeví s tenkým rukopisem.

ADAM

Je to tady.

PROFESOR

Dejte mi to.

ADAM

To víš, že jo. Copak tam asi bude, jak jste píchali všichni tři dohromady? Podle toho, co stálo v mé části toho žvástu, žádnéj velkej hřebec nejsi.

KATKA

Nech toho!

Katka se pohne a vezme rukopis.

KATKA

Chováte se jako kluci.

Katka otevře rukopis a čte. Náhle se jí oči malinko zamžít, ale jeto jen chvilinka, kterou snadno zapudí.

ADAM

Co je tam?

PROFESOR

Přečti nám to.

Katka chvilku váhá, pak začne číst.

KATKA

...jsou věci, které nemůžu říct s určitostí. Nevím, kde teď stojí Adam ani profesor. Zato vím, že Adam má pěsti sevřený a profesorovi se špatně dýchá.

Oba si uvědomují, že text odpovídá realitě.

KATKA

Stojíš mezi nimi a tam někde vzadu jsem já a tvůj pocit viny.

Do pokoje vejde Martin, ale nikdo ho nevidí.

KATKA

... toužil jsem napsat román o dřevorubci, který začne cítit bolest stromů...o člověku, co nedokáže žít se svojí empatií. Napsal jsem ale román o sobě. Nudná postava uspávající všechno ve svém dosahu. Já.

Martin se pohne a začne mluvit místo Katky, která stojí mlčky.

MARTIN

...najednou jsem ale cítil
všechny ty pohyby kolem sebe.
Byla to legrace. S každou
smontovanou součástí komody
jsem napsal stránku. 965 stran.
S každým slovem jsem se
rozpouštěl do vašich příběhů. Co
jsem z vás cítil, jsem napsal.
To, co tu zůstalo, to je můj
pomník, 965 dílů vašich pocitů.
Pocitů, který jsem vnímal jako
chlad nebo teplo, ale nedokázal
jsem rozluštit jejich příčinu,
jako nechápeme žár, který nám
dává slunce. Prostě jen
existovaly. Byly tu. Profesore,
periferní příběhy neexistují.
Jsou jenom příběhy, které cítíme
a pak ty, co nás nudí. Dejte
Katce víc, než jsem jí mohl dát
já. Cítit totiž neznamená
milovat. To jsem nikdy
nedokázal. Znamená to - trpět. A
ty Adame, až zase budeš píchat
nějakou paničku a myslet při tom
na večerní koncert v dur, zeptej
se jí někdy, proč to dělá? Možná
ti to pomůže v tvý tuposti
pochopit, že myslí na věci
stejně vzdálený jako ty. Začal
jsem vnímat skrz vás, vašima
očima, nosem a chutí. Tak moc
jsem vás chtěl pochopit, abych
pochopil sebe. Ale nejde to.
Nehledejte mě. Už nejsem. Stojím
před vámi, složený z 965
dílů...nedávám žádný smysl, moje
literatura je scestná. Prý to
není typ Tampere. Ani to jsem
necítil správně.

Martin zmlkne a Katka položí listy.

ADAM
...je v tahu, říkal jsem to.
Odjel.

PROFESOR
Půjdeme?

Martin stojí těsně před Katkou a dívá se jí do tváře.
Katka se rozhlédne, jakoby ho mohla na okamžik cítit.

KATKA
Martine?

Ale Martin neřekne nic. Profesor obejmě Katku kolem ramen
a pomalu ji odvádí pryč. Adam popadne pouzdro a peníze z
komody. Schová si svůj tisíc.

KATKA
Co s tou komodou?

ADAM
Exekutor ji sebere...

Profesor chvilku váhá, pak do každého šuplíku vloží jeden
díl a epilog do velkého prostoru.

KATKA
Roberte...

PROFESOR
Patří to jenom jemu.

ADAM
Doufám, že pošle čumkartu!

Odejdou postupně, Adam, Katka, profesor. Martin zůstane
sám. Začne zpívat finskou ukolébavku, ke které se přidají
všechny jeho postavy periferních příběhů, ve výsledku je
to velká a veselá píseň...

KONEC

